

עג:

עין משפט
נר מצוה

יג א ב מ"י פ"ג מהל' מעה"ק
הלכה ג:
יד ג מ"י שם הלכה ד:
טו ד מ"י פ"ג מהל' נזירות
הלכה טז:
טז ה מ"י פ"ד מהל' שקלים
הלכה ג:
יז ו מ"י פ"ג מהל' מעה"ק
הלכה ה:
יח ז מ"י שם פ"ג מהל' ט:

תורה אור השלם

- יִשְׂרָאֵל דָּבַר אֶל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם וְאָמַר
וְאָמַר לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית
וְאָמַר לָמוֹ הֵרָב יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יִקְרֹב קְרֹבָנָו כָּל
נִדְרֵהוּם וְלָכֵן נִדְרָתָם
אֲשֶׁר יִקְרֹב כִּי
- יִקְרֹב כִּי
2. דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ
שֵׁם יִפְלֵא לְנֶדֶר נָדָר הָיִו
לָהֶם: מְבֹרָב ו
3. לְהִתְאָחֵז יַעֲשֶׂה כְּבֵת אֵת
4. אֶלֶּה מִלִּבְיָאֵם יִשְׂרָאֵל
מְבֹרָב ו
5. וְכֹפֶר עֲלֵיו הִבְנָן עַל
מִנְחָתָם וְשֵׁם חֶטֶא מִנְחָה
וְאָמַרְתָּ לָמוֹ וְהִנֵּה לָכֵן
מִנְחָתָם: וְיִקְרֹא הֵן
6. וְכֵן מִנְחָת כָּל נָדָר תִּהְיֶה
אֵת תֹּאכֵל: וְיִקְרֹא וְ

שיטה מקובצת

[illegible]

דאצטריך קרא והיתה לכהן כמנ
וי"ל דאי לאו דאצטריך למכתב
דאצטריך למכתביה למדרש שת

בצמלקן זיין נקדש' קדש'ס זיין נקדש'ס
 נאשטענען גבוה קא וכו אלץ לעגיין אחר קאמ
 העסן שרצה ומיחה ואלץ מילתא דרש'ס העסן
 ושהיפסור'ס ושטח אלץ קרל לאשטוענין דמיון
 זיגן דלאחר גבי חרמ'ס בצוף
 נקדש'ס (ערשן דף טו) כל זמן שהס
 ציד צעליס הרי כן שהקדש לכל
 צדריהס נתן לכהן הרי כן מחזיקין
 ומקרייהו חרמאן אשס לא הוה
 ידענא הך מילתא דלא הוה מסתבר
 לאוקומי הא וז"ל ויהיך נקדש'ס
 אף את האשה הא לאו הוה כהן
 הוה נכשעמם בצוף אבול קמא
 נכא קמא דף קי.) דלמחזיקין צלילה
 והסחירה מאלץ לא יא' דאשס קרייה
 חרמאן ועוד מסיק'ס העס דף
 דלץ חולקין גול הגר כנגד
 גול הגר משום דאשס קריי' חרמאן
 וי"ל דהג"מ קודם חלוקה אכל לאחר
 שניעם לכל אחד חלקו נעשה ממון
 נכסן: איש איש חרבות העובד
 כובב'ס שגור'ס נדרים בו. הימא
 מיתפוק לו דמכדי גבי צעלי מומין
 ויקרא כט) ומיד נכר לא מקריבי

מכאן מזה הם תמימים מקריבין
לכ"ה
ת"ה נכנר דפסח דהא ארמין צפ"ק
הגמ' בתמורה (דף י. וס) ומדן בן נכר
אין ולא נטווו בני עמ אלף על מחוסר
מזה ארמין צפ"ק במוצה דידור ולא
ישו
גדר
הע
קר
על
ר"ה
מזה
לא
ולא
מב
יכ"ה
מני
הגמ'
אין
אין
ר"ה
מנ
עב
מנ
מני
תל
חומ
אף
שב
וה

מנחתו והבי דרשינן והיתה לכהן כלומר אם משל כהן
ששיריה גאכלין: ומה אם

ים וה"פ אין משיך העובד כובעים על קרבנם נסכים עמה. קרבן
הזורא כל מה שצריך להם נדורין והיינו נסכים הבאים עמה. רגמ
לחך דורא א"כ מהיני חיות שתאה עבודתו כשרה בו כלומר מכל
למרדש שתאה עבודתו כשרה בו לישתק מניה מהלא ידע
עבודתו כשרה בו מקשיני נמי חוברת לנדרתו שבו נאמר שתאה כל
לנדר חיתת להבאי (ש"ס: י"ן ואמא: [6]) בעצמו דכתיב והיות:

אלו מנחות נקמצות פרק שביעי מנחות

שלמי העובדי כוכבים. עובדי
נאכלין וה"ה דמנחתן כליל:
לשמים ולא שיאכלו: כל דמק
ולא דין שלמים: הכהן או
קאמר. נתן לישראל על מנת

וכוונתו שגדר להביא שלמים עולה חל ואלו
 שבו לשמים. וכוונתו שיהא שיהא קרובותיו חל
 כי עולה ליהוה. שיהא דין עולה שאין נאכלת
 אף. כשאר שלמים וקשיא לרב הוה: הכי
 מתבאר בהן וישראל כגון שהיה ישראל מחוייב
 לשלמים עולה ועוד וכוונתו להוציא דין
 וכוונתו וזהו שיהא כצדק צדקו ואלו חל
 נדר קסם שלמים יהיה עולה: **מנחם**
עודי וכוונתו. ושלמים נמנחתו דלמחלן
 להכניס: וישראל ושלמים. שיהא להמנחם
 ולהביא יין ולבנות: מה שיהא עולה.
 דלמנחם שאין מביאין אלא עולה: **פרט**
לנדרים. כלומר עולה קסם יסודין
 [א] להביא חל עולה מנחת שם נדר
 נדרין חל מנחת חל עליו לפי שם נדר
 עולה מנחת ושלמים: **ר"ע אומר** אין לי
 שיהא אלא עולה נלמד. פרט לכל שאר
 קרובות. והוא דמי שלמי העודי כגון
 עולות היינו אוליב דר"ע ומנחם דקמי
 מנחת עובדי קרובות רבי יוחי הגלילי הוא:
 אי מהם. מאשר שיהא עולה: **ר"ע** לנדרים:

הוא אמרני קרבן נעורים הוא דלא ליה
חטאת עולה ושלמים חבל וכו'. קמ"ל.
כי יפלו אלה נודרין בלל דאפי' מירות
לא חילין עליהם: **הסקטו ביום דין וזה**
אחד מהן עובד כוכבים ששילח כור' ליהם
רבי יוסף אבא דמריב' ב'ין דהיינו מיתא
ולא ר"ע. דלאחר אין לן אלא עולה ולא
נסכים: **אפי' סימא ר"ע**. דהאי דלאמר
ר"ע דלון דתריין אלא עולה עולה וזה
חזירתה דהיינו נסכים אכל נסכים
לתוריהי: לא: **אורא**. צנכסים כתיב
(מתכר טו) כל האכילת נסכים כסב:
ולא **העובד כוכבים**. מתנגד להביא נסכים
בלא חט: ככב. שיתבא שיהיו כל עולות
טעונות נסכים: **הא אמר אפי' יין לתוריה**
נפומ. מביא דקדקמי מנין לרבות נסכים
והיין לתוריה דהיינו נסכים שצריכא והכא
מניא אלא העובד כוכבים מביא נסכים:
הא אמר עולה. לתורה אין מדי תחמי
לא והכא קמי דעלמו טעונות נסכים:
(א) מילן נסכי יין. ואמר מנין
למח' העפות והלכותא לא תחמי היין:
והיכא **לכסן כמנחה**. כמנחת חוטא כתיב:
שסא **עצורבס כסריה** כו. שאס חטא
ותחמיא לתורה מנחה יכול להקריבא הוה
צעמנו **(א)** דהיי משמע והיכא להסן (א)
מנחת חוטא של עצמו כמנחת דבחו
שיכול להקריבא הוה צעמנו: **הא אינו אלא**
לחסיי שרי מנחת חוטא של כסריה. שחיליה
כמנחת ישראל: **היכא לכסן**. מוקד חוטבו
דהיינו מנחת ויכול לנדבחו דהיינו כמנחה
דמשמע כמנחת דבחו מה דבחו אינו
נאכלת ואינה נקלמת דכתיב **ויקח (ו) ללל**
תהיה: **הא מנחת חוטבו וינה אכלת**.
ומאחר דלחסיי נאכלת אי אמת יכול להקריב

דעז"י בת"י

כִּנְנוּ כֹּכְבִים: דְּחִיטוּ עַל־עֵינֵי קֶרֶן וְרָאוּ
בְּלֵלוֹ תַּשְׁמִיעַ דֶּם הַלֵּק בְּלֵיל קֵץ לְגִשּׁוֹ: הָאֵל
יִקְרִיבֵנוּ לֵךְ לְעֹלָם. יְהִי. וְעֹדֵדוּ כֹכְבִים אֶת
מִיָּיר וְיִשְׂרָאֵל דְּקֵרָא אֶת מִנִּית יִשְׂרָאֵל
וְגו' וְאִמְרֵי לְקַח מִה מִל' אֶת אֵשׁ לְרֵבּוֹת
עֹבֵד כֹּכְבִים יֵךְ יִסְתֵּן יִשְׂרָאֵל. לְאִפּוּק
עֹבֵד כֹּכְבִים לֹא־יִשְׁתֵּן קֶרֶן דְּשִׁמְרָא דְּעַל אִסּוּר
בְּקִשְׁתָּם דְּלִמְרִיבֵי שְׁתַּרְבִּיל צִימָתוֹ [מ.י.]. וְיִסְתַּכֵּר
בְּתוֹ יִשְׂרָאֵל. אֲמַר עֲבָד כֹּכְבִים אֵין אֵין מִן
הַקִּרְיָנִים בְּשֵׁם מַלְוֵי עֲדָר הַבָּיִת שְׁלָמִים דְּהִקֵּן
רְחֵל וְתַחֲלִיל אֵין בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל אֵין אִתּוּ
וּמִתְנַה וְאִדְרִיב לֵיה עֹבֵד כֹּכְבִים: מִנֵּת
עֹבֵד כֹּכְבִים. לְחֵלְמָה קֶרֶן בְּעֵד כֹּכְבִים
נֹאכֵל: מַעֲסוּת. מַעֲסוּת הַעֹק: וְיִסְתֵּן: לְגִשְׁתִּי:
פִּרְעֵ לְגִיּוּרֹת. קֶרֶן מִיר דְּהֹאֲלִיל וְאִין מִירוֹת
חֵלְמָה עֲבָד דְּלִמְרָא קֶרֶן נִיבֵן אֵין מִיָּיר:
וְהוּא אֵין מִן. לְעֵל מִיָּיר אֵין מִיָּיר שְׁתַּרְבִּיל צִימָתוֹ
בְּהֵתָה לְגִיּוּרֹת עֲבָדוּרֵי יְהִי עֲבָדֵי קִרְיָנִי
מִל' מִזֵּר: לִמְלֵא. אֵין דְּקֵמֵת קֶרֶן עֹבֵד כֹּכְבִים
מִבֵּית נִסְכִּים יֵךְ יִסְתֵּן הַגְּלִילִי הִיא אֵלֵין ר' **ע**
עֲבָדָא: וְעַל אִיּוּרֵי. אֵין דְּתַרְבוּתֵי אֵלֵין נִיבֵן
נִסְכִּים הַבָּיִת עֵתָה: וְאִין הַעֲבָד כֹּכְבִים
מִבֵּית נִסְכִּים. אֵין קֶרֶן: שְׁתַּכָּה עֲבָדוּתָה
כִּסְרָה יֵךְ כְּבוֹ שְׁחָטוּ מַחְרִירֵי אֵין וְעֵלֵין

אם של כהן היא תהא כמנחת חוטא של ישראל
תהא מנחת חובתו:

יין ולבונה: וכל אביוהיהו. כל מה שצריך לה נודרין דהיינו נסכין: אורח. כל האורח יעשה ככה כוכבים מביא נסכים. מתנבא להביא נסכים בלא זבח: ת"ל ככה יעשה לכל עולות ששעונות נסכים: והעופות והלחמים: והיתה לכהן כמנחה. במנחת חוטא כתוב: שתהא עבודת מנחתו כשרה בו. מה מנחה יכול להקריבה הוא עצמו: או אינו אלא להחזיר שיריה לאכילה: מה נדבתו אינה נאכלת

(א) נראה דנ"ל אשר יקריבו לה' לעולה ובעובד כוכבים קא מיירי דברישא דקרא כתיב איש איש ואמרינן לקט הגר עד אליו וכו' שייך לע"א אחר תיבות קמ"ל.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה סמי מההוא
נסיין:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

מי מההיא יין. אלא מנין לרבות
היה הוא עצמו חוטא והביא
אינה נקמצת. דכתיב כליל:

(א) נראה ד"ל אשר יקריבו לה' לעולה וצעוד כוכבים קא מיירי דברישא דקרא כמיז איש איש ואמריין לקמן לרבות כו': (ב) מתיבות זה גזל הגר עד אליו וכו' שייך לע"א אחר מיתבות קמ"ל.